

DE DORSTIGEN LAVEN

Voilà, een koffietje bij de hand en een bijna leeg scherm, enkel een titel die me snel lijkt mee te nemen in een psychologiseringsproces want dorsten is smachten, zuchten en voert naar een plek waar het leven als dor wordt ervaren, een plek waar een mens stikt van de dorst, een droge strot: 'geen mens weet wat voor dorst ik heb'.

Maar dan schuurt rauw dat kruiswoord aan tegen mijn gehoorbeen: 'ik heb dorst' en zie ik de zure spons de lucht in gaan. Heel fysiek schreeuwt Hij en met hem zoveel mensen in Oost-Congo, in de kelders van Oekraïne, tussen het puin in Syrië en Turkije en noem maar op. En ik zie mezelf nog 's avonds telkens weer twee emmertjes water halen terwijl midden in de zomer de blaadjes van de bomen vielen op het rosse gras. De natuur kreunend om water. Het scherpt het besef om zorgvuldig om te gaan met water en dus op z'n minst wakker te worden uit een bepaalde manier van leven waar alles in een handomdraai (of zelfs dat is niet meer nodig) uit kraantjes loopt of in allerlei smaakjes te verkrijgen is in onze warenhuizen.

'Ik heb dorst', ken ik dat zelf? vraag ik me af, terwijl ik aan mijn koffie nip. Er volgt een bekentenis: ik ben geen ervaringsdeskundige. Maar op hete momenten in de zomer wordt er in het rusthuis waar ik werk wel opgeroepen om de bewoners te stimuleren om te drinken. En ondervind ik ook de lavende werking van een glas water. Ik hou wel van dat woord laven omdat het veel meer dan wassen, baden of drinken het heilzame effect ervan oproept, alsof je de verkwikkende werking voelt binnenstromen. Je wordt er als het ware meer mens van. En dat gezegd zijnde kom ik misschien wel op de kern van alle werken van barmhartigheid, namelijk: het gaat niet om de honger, de naaktheid, de dorst... te lessen, maar de ander te zien en raakbaar te zijn voor diens verlangen naar volwaardig mens zijn: 'doet het jou iets dat ik dorst heb en als een hert snak naar levend water?'

Dat brengt mij vanzelf bij een eerste vraag: hoe kan je zien dat iemand onder de categorie van dorstige valt? Een tweede vraag volgt al snel: Hoe kan ik laven? Want er zijn valkuilen en er zijn rare mogelijkheden. Spreekwoorden brengen een belangrijke valkuil in beeld. Zo wordt er bijvoorbeeld gezegd: er sterven meer mensen aan de drank dan van de dorst, en wie zijn zorgen probeert te verdrinken merkt dat ze goed kunnen zwemmen. Eén van de rare mogelijkheden heb ik zelf meegemaakt na een operatie. Een verpleegkundige kwam mij wassen met droog water: geen wasbekken, geen handdoek, alleen een warm aanvoelend vochtig washandje, verkwikkend in mijn broze situatie toen. En misschien openen verhalen nog meer ons vizier. Zo kwam ik als pastor op bezoek bij een oudere man. Hij had schrijnende dingen meegemaakt in de oorlog: vrouw verloren, en zelf twee benen kwijt. Zo bleef hij achter met een kleine jongen. Ik vroeg hem: 'Ben je gelukkig?' Hij zei vrij snel 'neen', maar toen werd het stil. Minutenlang zag ik hoe hij reisde door zijn verhaal en toen zei hij: 'Straks komt mijn zoon en zullen we samen een koffietje drinken in de cafetaria. Dan ben ik overgelukkig.' Even later op de gang dacht ik: je moet veel meegemaakt hebben om met een lieveling en daartussen twee kopjes koffie overgelukkig te zijn. Ik betrap me op een glimlach en besef hoe zegeningen op een klein plaatsje liggen en hoe ze mensen over hun droogje heen helpen. Veelal hebben ze iets alledaags en sieren ze zich in de eenvoud van een glas water, maar daarmee zijn én dorstige én laver gezien en hebben ze elkaar gedragen naar verfrissende waardigheid en dankbaarheid, zo eigen aan het woord barmhartigheid.

Filip Zutterman, namens CCV bisdom Antwerpen

Naar wat dorst ik? Of hoe kan ik de dorst van anderen laven? En waartoe inspireert Gods goede Geest mij in deze Paastijd? Je mag het ons altijd laten weten via [dit e-mailadres](#).

Wees ook van harte welkom op de Paasbezinning over de acht werken van barmhartigheid in de H. Damiaankerk; meer informatie hierover vind je [hier](#).